

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE HALFBLOED

N° 2511

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De halfbloed

HOOFDSTUK I

IN HET ALHAMBRA

De grote eetzaal in het Carlton Hotel begon langzamerhand leeg te lopen.

Het was ongeveer half negen in de avond, en de gasten die een schouwburg wilden bezoeken, hadden zich reeds lang verwijderd.

De kelners liepen geruisloos heen en weer over het dikke tapijt, en de zaalchef, zich wèl bewust van zijn waardigheid, liet over alles een wakend oog gaan.

Hij stond met de handen op de rug dicht bij de kleine verhoging, waarop het orkestje gezeten was, hetwelk tijdens het diner gespeeld had.

Niet ver van een der brede toegangsdeuren zaten twee heren, die zoëven het dessert hadden genuttigd en zich nu ge-

reed maakten om te vertrekken.

De oudste kon omstreeks veertig jaar zijn, wellicht een paar jaar ouder, ofschoon zijn grijze ogen schitteren konden als die van een jongeman.

Hij had een energiek gelaat, met scherp getekende trekken en een licht gebogen, fijngevormde neus.

Op het glad geschoren gelaat lag op dit ogenblik een uitdrukking van verveling en vermoeidheid, de gespierde en gebruide rechterhand, van veel beweging in de buitenlucht en sport getuigend, speelde gedachteloos met een paar broodkruimels die op het damasten tafellaken waren blijven liggen.

De man die tegenover hem zat was veel jonger, en had een rond blozend

gezicht, waarin twee grote blauwe ogen glansden.

Deze twee mannen waren John Raffles, de langgezochte Gentleman-Inbreker en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand, die hem in tal van ondernemingen moedig ter zijde had gestaan.

Wie de onberispelijk geklede heer daar zo rustig zou hebben zien zitten met zijn air van spleen en vermoedheid op het gelaat, die zou zeker niet hebben durven denken dat deze inderdaad niemand anders was dan de man op wiens aanhouding nog altijd een premie van duizend pond sterling was gesteld, reeds vele jaren geleden uitgelooft door de Londense politie.

Raffles bracht de hand voor de mond om een geeuw te verbergen, en wendde langzaam het hoofd naar alle zijden, alsof hij iets zocht, waarop hij zijn aandacht zou kunnen vestigen.

— Je schijnt je een beetje te vervelen, Edward? zei Charles Brand, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek. Dat is eigenlijk geen compliment voor mij.

— Jij behoeft je er niets van aan te trekken, beste kerel, zei Raffles schouderophalend. Het is niet jouw schuld, het is de schuld van mijn omgeving. Telkens wanneer ik mij bevind tussen zulk een verzameling sterk gedecoreerde, gepoederde en opgemaakte dames, stralend van juwelen, en van heren in rok, zoals wij er nu trouwens ook een dragen, en op wier gelaat niets anders te zien is dan verveling en een volkomen gemis aan echte levensvreugde, dan word ik daardoor aangestoken en ga ik mij ook stierlijk vervelen.

— Kom, oordeel je niet wat al te streng over de hoogste klasse der bevolking.

— Ik geloof 't niet. Trouwens, die mensen kunnen er zelf niets aan doen; zij lopen in een tredmolen, zij trekken van het ene diner naar het andere, waar zij op hun stoel vastgeprikt zitten als een vlinder op een kruk; zij zitten in de schouwburg naar een stuk te kijken dat hun geen steek interesseert, en voor de rest brengen zij hun tijd zoek met brid-

gen, op de renbanen slenteren, en met een stuk hout naar een bal slaan. Al die mensen leven niet, maar bestaan, want alles is sleur voor hen geworden, de ene dag lijkt precies op de andere, zij geven een heleboel geld uit en toch levert hun geld hun maar weinig op, wat ook niet een werkman kan genieten die ogen heeft om te zien en oren om te horen. De arbeider kan zijn werk in de fabriek, nu de arbeidsuren zo zeer bekort zijn, afwisselen met een bescheiden uitspanning, die hem daardoor te meer genoegen verschaft, terwijl de miljonair verplicht is, eeuwig naar nieuwe vermaken en ontspanningen te jagen, op straffe van onherroepelijk aan een dodelijke verveling ten gronde te gaan. Het is dus de vraag, wie de meest gelukkige is.

— Waarom maak je dan eigenlijk zo onverbiddelijk jacht op de rijken? vroeg Brand op zachte toon.

— Omdat zeer vele rijken hun geld in het geheel niet waard zijn, en omdat er nog zoveel ellende te lenigen is.

De kelner die hen bediend had kwam juist opdagen, en Brand wenkte hem om af te rekenen. Terwijl de man het bankbiljet wisselde, hetwelk Charles hem toestak, vroeg Raffles, zonder veel belangstelling naar het antwoord:

— Wat zullen wij vanavond doen?

— Ik weet het heus niet, antwoordde Brand.

— Als ik de heren soms op het Alhambra attent mag maken? zei de ober, bezig met het afruimen van de tafel.

— Het Alhambra? Wat is daar te doen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Daar treedt vanavond voor het eerst de Diamantkoning op, « Dick Jefferson ».

— Wat is dat voor iemand? vroeg Raffles. Waarom heet hij zo?

— Wel mijnheer, hij draagt voor een kapitaal aan diamanten, terwijl hij zijn liedjes staat te zingen. Hij kan geen stap doen of het schittert en flonkert naar alle kanten.

Brand en Raffles wisselden een vragende blik met elkander, tot Brand uitriep:

— Wacht eens. Nu schiet het mij te

binnen. Ik heb er een paar weken geleden iets in een geïllustreerd blad over gelezen. Hij is geloof ik een Amerikaan.

— Juist, mijnheer antwoordde de ober. Hij moet dezer dagen een groot fortuin geërfd hebben, maar hij zat nog aan een paar contracten vast, en hij wilde de schadeloosstelling niet betalen, welke hij verschuldigd zou zijn als hij niet optrad.

— We moesten er maar eens heengaan, zei Raffles, terwijl hij een fooi onder zijn bord schoof.

— Ik heb er niets tegen, zei Brand. Ik wil die man met zijn diamanten wel eens zien, als ze maar echt zijn.

Zij waren opgestaan, de kelner overhandigde hen hoed en overjas, en een ogenblik later stonden de beide vrienden op straat.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge.

— Als wij die man willen bewonderen, dan zullen wij ons een beetje moeten haasten; het is al half tien.

Brand wenkte een taxi en de beide mannen stapten in, nadat de chauffeur gelast was naar het Alhambra te rijden, een der grootste en fraaiste variététheaters in de city.

Niet zonder enige moeite konden zij daar nog een paar plaatsen krijgen, want het was die avond zeer vol, daar er juist een nieuw programma was aangekondigd.

Toen zij in hun loge plaats namen was een troepje acrobaten bezig, hun halsbrekende toeren te verrichten.

Brand kocht een programma en zag dat het volgende nummer zou worden uitgevoerd door Richard Jefferson, de beroemde Amerikaanse Diamantkoning. Daaronder stond een korte beschrijving waarin de samensteller van het program mededeelde, dat de diamanten, welke Mr. Jefferson droeg, een vermogen van bijna honderdduizend pond sterling vertegenwoordigden, en dat hij ze enige weken geleden had geërfd van een oom, een zonderling, van wiens bestaan hij nauwelijks iets wist.

Het gordijn zakte, de acrobaten kwamen nog een paar malen terug om voor het applaus te danken; het elektrische

cijferbord wees het volgende nummer aan en de muziek zette een bekend melodietje in.

Toen rees het scherm opnieuw en daar verscheen een jongeman, met een dwaze, strogele pruik op, een rood geschminkte neus en gekleed in een soort dinerjacquet, dat met opzet veel te nauw en tekort was genomen.

Er ging een zucht van verbazing door de zaal, want de coupletzanger was letterlijk behangen met juwelen van allerlei soort: diamanten aan snoeren, robijnen, topazen, safieren, karbonkels, smaragden, en nog enkele andere kostbare stenen.

Om zijn hals hing een prachtig collier, op de lapellen van zijn smoking waren kostbare broches gestoken en om de pantalon, ter hoogte van de knie en van de enkels waren zelfs snoeren diamanten bevestigd, terwijl de naden van de mouwen met rijen robijnen bezet waren.

De man fonkelde en straalde letterlijk van het licht, hetwelk werd opgevangen en teruggekaatst door de duizenden facetten van de prachtige stenen waarmede zijn kleren letterlijk bezaaid waren.

Het licht in de zaal en het voetlicht werd uitgedraaid en uit de nok van het gebouw werd de stralenbundel van een zoeklicht op de man gericht, welke herhaaldelijk van kleur wisselde, en de juwelen in alle tinten van de regenboog deed stralen.

Dick Jefferson zong een paar liedjes, die niet veel om het lijf hadden, trok scheve gezichten, goochelde wat met zijn klein dophoedje en zijn rieten wandelstokje en danste als een kikvors over het toneel.

Maar daarop lette bijna niemand, men had alleen oog voor de kostbare stenen en menig vrouwenoog knipperde jaloers bij het aanschouwen van al die pracht en praal door een lid van het andere geslacht hier op de planken van een variété-theater ten toon gespreid.

Raffles had de kijker ter hand genomen, die de ouvreuse voor hem had neergezet en keek enige ogenblikken met grote aandacht naar de grote verzame-

ling juwelen.

Toen liet hij de kijker zakken, boog zich tot Charles over en zei fluisterend:

— Zij zijn echt, daaraan valt niet te twifelen.

— Maar wat een combinatie, Edward die zotte pias met zijn rode neus en die prachtige stenen.

— Ja, zij horen zeker niet bij elkander. Het druist tegen mijn gevoel van smaak in, zei Raffles. Ik zou wel eens iets naders van die man willen vernemen. Heb jij soms gelezen of hij een persconferentie gehouden heeft?

— Ik heb er niets van gelezen, zei Brand, maar misschien ontvangt hij vanavond wel een paar journalisten.

— Nu, de man blijft natuurlijk minstens veertien dagen hier, dus wij hebben alle tijd.

Brand keek Raffles met hoogopgetrokken wenkbrauwen aan.

— Alle tijd? Waarvoor?

— Om die man zijn stenen, of tenminste een gedeelte er van, af te nemen.

— Maar hij zal ze als zijn broodwinning beschouwen.

— Nonsens, kwam Raffles schouderophalend. De man heeft ze immers geerfd. Ik zou mij schamen om zo te paraderen met die prachtige stenen. Ik heb reeds nu een uitgesproken antipathie tegen de vent. Een snoer diamanten hoort om de hals van een mooie vrouw, maar niet om die van een schreeuwerige variété-komiek met een rode neus en een valse stem.

— Ach zo... Dus je wil de juwelen, na ze hem te hebben afgenomen, aan een mooie dame cadeau geven? vroeg Brand ironisch.

— Dat juist niet, antwoordde Raffles

onverstoorbaar, want ook dan zouden zij weer geen nut hebben.

— Jij praat maar steeds van nut, Edward, maar je moet toch toegeven, dat er niets mooier is dan een schone vrouw wier hals met een snoer diamanten prijkt.

— Het is inderdaad mooi; maar het is doelloos, en het is bovendien ordinair Charles, hernam Raffles rustig.

— Waarom ordinair?

— Omdat iedere vrouw met geld zich zulk een sieraad kan aanschaffen. Ik blijf het iets onzinnigs vinden dat een vrouw met een snoer geslepen stukjes glas om de hals loopt, hetwelk een kapitaal vertegenwoordigt, waarvan de rente gemakkelijk een burgergezin zou kunnen onderhouden.

Daar Brand hiertegen weinig kon inbrengen, of althans op dat ogenblik niets in te brengen wist, deed hij er het zwijgen toe.

Het scherm viel, en de Amerikaan moest nog wel zes keer terugkomen, minder om de dank voor zijn liedjes te oogsten, dan wel omdat de dames niet moe werden zijn schitterende juwelen te bewonderen.

— Zou je geen kans zien, eens achter de coulissen te gaan kijken en die hansworst te spreken te krijgen? vroeg Raffles aan zijn vriend. Je kunt je misschien wel uitgeven voor een journalist, een verslaggever of zo iemand.

Brand knikte bevestigend, stond op, en verliet de loge.

Raffles bleef alleen achter en bestudeerde het programma.

Toen hij weer opkeek, was het scherm voor het volgend nummer opnieuw opgehaald.

HOOFDSTUK II

KNOCK-OUT

De pauze was reeds bijna voorbij, toen Brand eindelijk terugkeerde.

— Wel? was alles wat Raffles vroeg toen de jongeman weer naast hem had plaats genomen, wel?

— Wel, ik had evengoed kunnen trachten in de safe van de Engelse bank binnen te dringen, antwoordde Brand lachend.

— Is de man zo bang voor zijn diamanten, dat hij zich laat bewaken?

— En niet zuinig. Ik had al grote moeite, om de portier, die bij de artiesteningang zit, te bepraten, om mij binnen te laten; het heeft mij een half pond gekost.

— O, dat halen wij er later wel weer uit, kwam Raffles onverschillig, vertel verder.

— Voor de kleedkamer van de liedjeszanger stonden een paar potige toneelknechts op wacht en naar ik hoorde bleven die daar staan totdat de Diamantkoning zijn prachtige stenen in het kistje had gedaan, waarin hij ze naar de schouwburg brengt, zich had afgeschminkt, en zijn gewone kleren weer had aangetrokken.

— Waren er geen journalisten?

— Jawel, maar die mochten evenmin

naar binnen.

— Lieten zij zich dan wegsturen?

— Neen, dat niet, maar de heren werden gezamenlijk ontvangen in de artiestenfoyer, en daar stond hij hen te woord.

— Aha, dus toch een persconferentie. Was je er bij?

— Half en half. Hij had opdracht gegeven de deuren wagenwijd open te laten staan, die reporters mochten eens gauwdieven zijn.

— Je hebt dus wel iets naders van onze man kunnen vernemen?

— Jawel, maar het was niet veel zaaks, zei Brand. De man is jarenlang coupletzanger geweest, had nog nooit een voet buiten Amerika gezet, is vrijgezel, en wist van de oom in kwestie zo goed als niets af en zeker niet dat hij zo vermogend was geweest. Zijn rijkdom schijnt echter voornamelijk te hebben bestaan uit die collectie juwelen, welke wij hem zoëven hebben zien dragen. En dan nog wat goudgerande waardepapieren.

— Waar was zijn kistje gedurende die persconferentie.

— Dat had hij op zijn knieën en hij hield het stevig met beide handen vast.

— Welke indruk maakte hij verder op je?

— Toen ik hem wat dichterbij kon bekijken, maakte hij op mij een zeer ongunstige indruk; een louche type; wijntje en trijntje, snap je, een echte door-draaier.

— Men kan je ten minste niet verwijten, dat je definities te vaag zijn, zei Raffles glimlachend. Verder nog iets bijzonders?

— Jawel, het voornaamste komt nog.

— En dat is?

— Toen de persconferentie was afgelopen verliet Jefferson het gebouw door de artiestenuitgang en ik volgde hem op de hielen, niet alleen evenwel, maar in gezelschap van de zoëven genoemde toneelknechts. Voor de deur stond een jonge vrouw met een lichtbruin gelaat, een mulattin, of een quadrone in ieder geval een halfbloed, dat kon ik duidelijk zien bij het licht van de lantaarn die boven de deur hing. Ze wachtte blijkbaar op de liedjeszanger. Ik liep dicht achter hem en ik zag hoe hij eensklaps een stap terug deed, het kistje met een onwillekeurige beweging dicht tegen zich aandrukte en tussen de tanden een echte Amerikaanse vloek siste waarna ik hem duidelijk hoorde mompelen:

— Vervloekt, wat moet jij hier, May?

De jonge vrouw maakte een gebaar alsof zij de armen om zijn hals wilde slaan en ik zag een tedere uitdrukking op haar gelaat, een uitdrukking van innige liefdevolle overgave. Hij duwde haar ruw van zich af en was met een paar stappen bij de wachtende auto.

— Hoorde je het adres, dat hij de chauffeur opgaf? vroeg Raffles.

— Ja zeker, hij riep het in zijn opwinding hard genoeg. De auto moest naar de bank van Lewis and Drabbel.

— Dan geeft hij daar zeker telkens na zijn optreden zijn juwelen in bewaring, meende Raffles.

— Vertel verder.

— De jonge vrouw liep met uitgestrekte armen op de auto toe, maar Jefferson had het portier reeds dicht getrokken en de auto reed weg. Zij bleef de wagen even nakijken, hief toen met een dreigend gebaar de vuist op, stiet

een rauwe kreet uit, riep een woord in een taal, welke ik niet ken en het volgende ogenblik was zij verdwenen.

— Een verlaten minnares, denk ik, zei Raffles droogweg. Ben je nog wat meer omtrent de man zelf te weten gekomen?

— Jawel, nog het een en ander. De toneelknechts waren mededeelzaam genoeg. Een hunner moet Jefferson in Amerika gekend hebben. Hij is daar bookmaker geweest, beroepsbokser en baseballspeler. Verder kellner, gids bij een toeristenbureau, bioscoopportier en ten slotte liedjeszanger.

— Zo... zo... dus twaalf ambachten en dertien ongelukken. En die vrouw? Kende niemand die vrouw?

— Neen. Trouwens, ik geloof, dat ik de enige was, die haar gezien heeft.

— Nu, wij zullen dat heerschap goed in het oog houden. Kom, Charles het nummer is uit en wij zullen nu maar opstappen. Er komt nu nog een dame die sentimentele aria's zingt, en een meneer met gedresseerde zeeleeuwen. Interesseert dat jou?... Mij niet. Zullen wij niet liever in het nieuwe restaurant in Picadilly gaan souperen? De kok moet er voortreffelijk zijn.

— Zoals je wilt, Edward.

De twee vrienden verlieten het Alhambra en richtten hun schreden naar de « Olympia Bar », een pas geopend etablissement, veel door artiesten bezocht en dat zeer in de smaak scheen te vallen van het uitgaande publiek van Londen.

Het was er reeds vrij vol toen de twee vrienden binnentraden, maar de zaalchef geleidde hen naar een nog onbezette tafeltje, op de estrade, die om drie kanten van de zaal liep en vanwaar men een goed gezicht had op het middelste gedeelte, dat meer in het bijzonder voor de show-nummers en voor hen, die wilden dansen bestemd was.

Ternauwernood hadden de twee mannen plaats genomen en iets besteld, of de deur van de zaal werd door de met goudgalon overdekte portier geopend en Mr. Richard Jefferson trad binnen.

Hij had nu een heel ander gezicht, dan toen hij op de planken stond, maar

Raffles zag dadelijk, dat Brand volkomen gelijk had gehad wat betreft diens persoonsbeschrijving. De man had een regelmatig gelaat, maar dat duidelijk de sporen van een liederlijk leven vertoonde.

De diamanten Koning keek een ogenblik om zich heen, en drentelde toen in de richting waar Brand en Raffles zaten.

Hij droeg een kostbare pelsjas en in zijn das schitterde een grote diamanten doekspeld.

— Wat een ordinair snoet, zei Raffles toen de coupletzanger wat naderbij was gekomen. Hij ziet er uit als een souteneur; een onpure sinjeur...

Jefferson had een tafeltje gevonden, niet ver van Raffles en Brand en bestelde met luide stem een whisky-soda.

Hij bleef echter niet lang alleen.

Er bevonden zich enige vrouwen in de zaal, opvallend gekleed in strapless jurken, erg gepoederd en opgemaakt, die daar blijkbaar op een prooi loerden.

Een dezer demi-mondaines kwam naar Jefferson toe, een sigaret tussen de geverfde lippen en sprak hem aan.

De Diamanten Koning nam haar een ogenblik op en beduidde haar naast hem plaats te nemen.

Hij wenkte de kelner, die haastig kwam toeschieten en een ogenblik later stond er champagne op tafel.

De coupletzanger, zowel als zijn nieuwe vriendin schenen dorst te hebben, want het duurde niet lang of de lege fles werd weggenomen om plaats te maken voor een volle.

Na een half uur vertrok het paar.

— Ik zou wel eens willen weten, zei Raffles, die Jefferson tot aan de deur had nageoogd, hoe lang de opbrengst van de diamanten zou strekken in handen van die boef.

— Ken jij de bank van Lewis and Drabbel? ging Raffles na enige ogenblikken voort.

— Jawel. Een gunstig bekend staande zak. Ik heb er een klein gedeelte van je kapitaal geplaatst. Ze hebben een onderaardse kluis, die er heel solide uitziet, en die pas is gebouwd.

— Het zou mij veel waard zijn als

ik wist of Jefferson daar geregeld iedere avond op hetzelfde uur zijn juwelen gaat brengen en halen.

— Daar is, dunkt mij, wel achter te komen.

— Ik heb een klein plan in mijn hoofd dat veel kans van slagen heeft als wij eenmaal de gewoonten van dat heerschap kennen.

De beide vrienden bleven op zachte toon nog even over het onderwerp, dat hen bezighield, praten en verlieten daarna het etablissement, om naar huis te gaan.

De volgende dag ging Brand dadelijk op onderzoek uit om te weten te komen, welke de gewoonten waren van Mr. Jefferson.

Van die gewoonten ontdekte hij slechts dit, dat de Diamanten-Koning niet alleen zijn gage tot de laatste penning opmaakte, maar bovendien goed op weg was om ook de nalatenschap van zijn oom, voor zover deze hem in contanten was uitbetaald, er door te jagen.

Niet alleen maakte hij in het hotel waar hij logeerde, buitensporige verteringen, maar ook, zag men hem, voor hij optrad, vaak in een befaamd speelhuis.

Op een zekere avond stelde Brand, die wel onvermoeibaar scheen, als het er om ging Raffles van dienst te zijn, zich verdekt op in de nabijheid van de bank Lewis and Drabbel.

Hij behoefde niet lang te wachten, want om negen uur kwam er een auto voorrijden, waaruit Jefferson stapte.

De bank was natuurlijk reeds lang voor het publiek gesloten, maar men scheen voor de Diamanten-Koning bijzondere maatregelen te hebben getroffen, want de zware deur werd geopend en daar stonden twee nachtwakers, die hem waarschijnlijk naar de safe zouden geleiden, opdat hij met zijn eigen sleutel het loket zou kunnen openen, waarin het kistje met zijn kostbare sieraden stond.

Er verlieten een minuut of tien en toen kwam hij, met het kistje onder de arm geklemd, terug, en stapte in de wachtende auto, terwijl de beide wakers, die ieder een elektrische zaklan-

taarn in de hand droegen, de deur achter hem sloten en het licht in de vestibule uitdraaiden.

Brand wandelde een uur rond en keerde toen terug teneinde zijn post weer te gaan betrekken.

Zijn geduld werd aldra beloond, want wederom kwam een taxi aanrijden en nu speelde zich voor hen in het bankgebouw hetzelfde toneeltje af, als van een uur geleden, met dit onderscheid evenwel, dat Jefferson thans zijn kistje kwam brengen, inplaats van het te halen.

Weer noteerde Brand zorgvuldig het uur: vijf minuten over half elf, maar toen hij zich wilde verwijderen zag hij iets dat hij niet aanstonds had opgemerkt.

Op ongeveer tien meter afstand van de auto, welke de coupletzanger naar de bank had gebracht, stond een tweede auto geparkeerd.

Toen Jefferson weer naar buiten kwam en de deur achter hem was dicht gegaan ging het portier van die tweede auto open en stapte er een vrouw uit die op Jefferson toesnelde.

Er was nog vrij wat verkeer in de straat en Brand kon niet horen wat er gesproken werd, door de twee, maar wél zag hij, dat de Diamanten-Koning driftige gebaren maakte, terwijl de vrouw als bezwerend de handen naar hem ophief.

Op een gegeven moment hief de man zijn vuist op en gaf de vrouw een harde stomp tegen de borst.

Dit was méér dan Brand dulden kon.

Hij vergat zijn opdracht, hij vergat de diamanten, hij vergat de kans van een latere herkenning...

Hij stormde het portiek uit en stond het volgende ogenblik dreigend tegenover de lafaard.

De vrouw was ineenkrimpend onder de slag op het modderige trottoir neergezonken.

— Zo... dappere vrouwenbeul, begon Brand, die ter nauwernood zijn drift meester was, is het in Amerika de gewoonte om daar in het openbaar een weerloze vrouw te slaan?

— En waar bemoei jij je mee? vroeg Jefferson onbeschoft.

— Vraag je dat nog? Heb je dat nog niet gemerkt, repliceerde Brand spottend, ik bemoei mij met deze vrouw en ik zou je sterk willen aanraden, je knuisten thuis te houden, of ik zal je eens onder het oog brengen — in figuurlijke zowel als in letterlijke zin — dat een fatsoenlijk Engelsman het niet duldt, dat er voor zijn ogen op de openbare straat, een weerloze vrouw mishandeld wordt.

— Zo, zo meneer de bemoeial, zei Jefferson met een vals lachje, nu dan zal ik jou eens tonen, wat het zeggen wil, als jij je met de zaken van een voormalige bokser bemoeit.

De coupletzanger had snel een stap achterwaarts gedaan en deed een onverhoedse uitval met zijn gebalde linkervuist naar de kin van zijn tegenstander.

Maar hij had zijn tegenpartij onderschat.

Brand maakte een bijna onmerkbaar afweerbeweging, de vuist van de ander ging over zijn schouder heen en de volgende seconde trof Brand's vuist juist de plek, welke hij zoëven genoemd had, precies onder het oog van Jefferson en een weinig er op ook.

De getroffen Diamantenkoning slaakte een dierlijk gebrul en stootte blindelings nogmaals toe, te onbesuisd evenwel, want Brand bukte bliksemsnel, ontweek de slag, strekte zijn linkerarm en plaatste een onberispelijke stoot op de kaak van de ander, die als een zoutzak op het plaveisel viel.

Het gevecht had de aandacht getrokken van enige voorbijgangers, maar niemand zou er ook maar een seconde aan gedacht hebben, om tussenbeide te komen, want het was een eerlijk gevecht en geen Engelsman, die naam waardig, zou het in zijn hoofd gekregen hebben, het te beletten.

Integendeel, er ging een flauw gemoepel van bewondering op, toen de schijnbaar zo tengere Brand zijn grotere en zwaardere tegenstander zo spoedig gevloerd had.

De jongeman boog zich nu over het meisje, dat met de handen voor de ogen ineengekrompen op de rand van het trottoir zat en hief haar met een vriend-

delijk gebaar op.

— Kom, het is hier geen plaats voor u, zei hij op zachte toon, laat ik u naar uw auto brengen.

De jonge vrouw liet zich, zonder een woord te spreken, en na een schuwe blik op het lichaam van Jefferson te hebben geworpen, naar de auto geleiden.

— Het adres? vroeg Charles Brand, toen zij ingestapt was.

— « Gresham Buildings » Grosvenor Road, antwoordde de jonge vrouw, nauwelijks verstaanbaar.

Brand kende dat gebouw; het was niet veel meer dan een huurkazerne, een pension voor de kleine burgerij. Hij herhaalde het adres aan de chauffeur en wilde het portier dichtklappen.

De vrouw stak hem echter een kleine bevende hand toe en zei:

— Ik dank u, dat ge mij hebt verdedigd, mijnheer, dat was heel vriendelijk van u.

— Het had niets te betekenen, miss, ieder ander had in mijn plaats hetzelfde gedaan.

— Gij moet mij niet met Miss aanspreken, mijnheer. Ik ben de vrouw van die man, zei zij en liet zich zuchtend in de kussens vallen.

Het portier klapte dicht, en de auto verdween in de duisternis.

Brand keek de taxi nog een ogenblik na en mompelde:

— Zijn vrouw? Ik geloof er niets van... eerder zijn slavin.....

HOOFDSTUK III

DE BUIT

Charles Brand riep een taxi aan en liet zich naar het huis in de Cromwellstreet brengen, waar hij en Raffles reeds vele jaren woonden.

Hij vond zijn vriend in de bibliotheek verdiept in de lectuur van een avondblad.

Na de begroeting, zei Raffles:

— Het is een vermoeiende dag voor je geweest, amice, terwijl hij Brand de hand toestak.

— O, dat heeft niets te betekenen, zei deze lachend; ik heb dat met plezier voor de goede zaak over.

— En hebben je omzwervingen enig resultaat opgeleverd?

— Ik heb tenminste niet te klagen. Ik heb een goed inzicht gekregen in de levenswijze en ook in het karakter van die mooie meneer Jefferson, die niets anders is dan een laffe, laaghartige schavuit.

— Daar heb ik hem al direct op getaxeerd, zei Raffles. Je weet dat ik vanavond weer naar de schouwburg ben geweest, om nauwkeurig het tijdstip van zijn optreden en zijn vertrek op te nemen; en ik denk dat morgen weer te doen.

— Het is nog zo zeker niet, zei Brand, met een kort lachje, dat hij morgen kan

optreden.

— Waarom?

— Omdat ik hem zoëven een blauw oog heb geslagen.

— Is dat heus? Gefeliciteerd, hoor, riep Raffles opgewekt uit. Hoe kwam je eigenlijk tot die onvriendelijke bejegening?

— De kerel waagde het de jonge vrouw te mishandelen, die wij gisteren gezien hebben.

— Dat jonge halfbloedje? riep Raffles verontwaardigd uit. Wat een lafbek. Wat was de aanleiding?

En nu deelde Brand in het kort mede, wat er voor de deur van het bankgebouw was voorgevallen.

— Zijn vrouw? zei Raffles hoofdschuddend, toen Brand zijn verhaal beëindigd had. Het komt mij, net als jou, onwaarschijnlijk voor, in het vrije Amerika maakt men zich als blanke eenvoudig voor goed onmogelijk door met een kleurlinge te trouwen.

— Dat is zo, Edward, maar daarvan hebben alleen de hogere klassen zich iets aan te trekken, iemand als Jefferson zou daar waarschijnlijk zijn schouders voor ophalen.

— Zeg dat niet zo gauw, Charles. In het zogenaamde democratische Ameri-

ka is men op velerlei gebied van een ontstellende achterlijkheid. De dagen van de negerhut zijn weliswaar voorbij, maar de vooringenomenheid tegen het gekleurde ras bestaat, helaas, nog altijd. Maar hoe dan ook, het zou mij verbazen als de jonge vrouw voor de wet met die man getrouwd was.

— Wat zou er toch wel zijn voorgevallen, dat zij hem tot hier in Londen gevolgd is?

— Daarvoor is niet eens zoveel nodig geweest, Charles. Bedenk dat je niet met een blanke te doen hebt. Als een halfbloed meisje eenmaal haar liefde aan een man gegeven heeft, dan kan niets hen meer scheiden dan de dood. Misschien heeft hun omgang wel gevolgen gehad en heeft Jefferson haar beloofd met haar te zullen huwen. Dat zou een voldoende verklaring zijn van het feit, dat die ongelukkige vrouw die hondsvot is nagereisd.

— Blijf je bij je plannen?

— Ja zeker. Ik wil zelfs zo spoedig mogelijk mijn slag slaan.

Maar zou het voor ons niet moeilijk zijn, die juwelen van de hand te doen?

— Neen; het zijn er wel veel, maar zij zijn niet opvallend groot, en ik kan de geslepen stenen van een bijzondere vorm wel wat veranderen door ze na te slijpen in onze geheime werkplaats onder het paviljoen in de tuin van ons huis, maar dat is van later zorg; eerst moeten wij ze in handen hebben.

Heb je nauwkeurig de uren opgenomen van zijn komen en gaan?

— Hier heb je het lijstje, antwoordde Brand, terwijl hij Raffles een stukje papier toeschoof.

Deze vergeleek het tabelletje met zijn eigen aantekeningen en zei:

— Hij rijdt dus blijkbaar van de bank onmiddellijk naar de schouwburg, en omgekeerd. Hij dacht even na, en vervolgde:

— Het zou misschien kunnen gebeuren tijdens de rit van het variététheater naar het bankgebouw. Ik geloof dat wij James Henderson in de arm zullen moeten nemen. De reus kan ons grote diensten bewijzen. Maar vertel mij nu nog eerst iets van die vrouw; waar

woont zij ergens?

— In Gresham Buildings Grosvenor Road.

— Waar zou zij van leven?

— Dat heb ik mijzelf ook al afgevraagd, zei Brand hoofdschuddend. De reis hierheen heeft natuurlijk een bom duiten gekost, ook al is zij met een vrachtschip gekomen.

— Het doet er ook weinig toe; misschien zullen wij dat later nog wel eens vernemen.

— Wanneer wil je je onderneming uitvoeren?

— Morgenavond. Wij hebben dan morgen de gehele dag voor ons om de nodige voorbereidselen te treffen.

* * *

Het was omstreeks kwart over tien van de volgende avond.

Er viel een trieste motregen, die reeds bijna de gehele avond voortduurde.

Dicht bij de artiesteningang van het Alhambratheater stond een huurauto, met een breedgeschouderde chauffeur achter het stuur die blijkbaar op een vrachtje wachtte.

Nu ging de deur open, en in de lichtschijn van de lantaarn werd de gestalte van de portier zichtbaar, die ever rondkeek, twee vingers in de mond stak en floot.

Dadelijk kwam de auto aanrijden, en hield voor de deur stil.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam Jefferson naar buiten, het kistje met zijn kostbare inhoud onder de arm gekneld.

Hij stapte snel de portier voorbij, en liep naar de auto.

— Naar de Bank Lewis and Drabbel, zei hij tot de chauffeur, en rijd vlug.

De chauffeur tikte aan zijn pet, de portier duwde de deur dicht en de auto reed weg.

Op de hoek van een straat regende het in, en Jefferson sloot de raampjes.

Hij had het kistje op zijn knieën gezet, en leunde tegen de achterwand van de auto.

Er waren nog geen tien minuten verlopen of hij bracht met een plotseling gebaar de hand aan het voorhoofd en mompelde:

— Wat is dat?... wat scheelt mij?...

ik voel mij zo duizelig... Hij strekte de hand uit naar de riem van het raampje om dit te laten zakken, maar zijn hand viel halverwege machteloos neer.

Zijn hoofd viel op zij, en zijn ogen vielen dicht.

Toen zakte hij in elkaar in een hoek van de auto en het kistje gleed met hem mede op de vloer.

Op hetzelfde ogenblik klapte 't voorstuk van de bank omhoog waarop de man gezeten had, een gedaante kroop te voorschijn, die daaronder met opgetrokken knieën in een gewrongen houding had gelegen.

Het was een man, wiens gelaat bedekt was door een soort gasmasker.

Hij stak de hand naar de riem van het raampje uit, en dit zakte langzaam naar beneden.

Snel trok het bedwelmende gas waarmee de ruimte vervuld was en dat Jefferson verdoofd had, weg.

De man met het gasmasker voor, wachtte nog enkele minuten, en deed toen het masker af, waardoor het gelaat van Charles Brand te voorschijn kwam.

De jongeman wierp een blik op de bewusteloze diamantkoning, en mompelde:

— Die heeft minstens voor een uur of vier genoeg.

Hij zette het kistje met de juwelen op de bank, en tikte tegen de tussenruit.

Dat was een afgesproken teken, de chauffeur remde, en de auto stond stil.

Charles Brand drukte zich zoveel mogelijk tegen de zijwand, en haalde een kleine hefboom over. In het midden van de vloer opende zich een dubbele klep, zodat er een opening ontstond, bijna vijftig centimeter lang en even breed als de auto.

Brand schoof het lichaam van de bewusteloze man door de opening, zo dicht mogelijk tegen de rand van het trottoir.

Toen bracht hij een fluitje aan de mond, zoals de Londense politieagenten gebruiken, en liet een doordringende fluittoon horen.

Tegelijk schoot de auto als een pijl uit de boog weg.

Brand had het valluik direct weer gesloten, en wierp een blik door de ach-

terruit. In de verte zag hij een agent hard komen aanlopen.

Hij lachte tevreden, en liet zich behaaglijk in de kussens van de auto vallen, die bestuurd werd door de vaste hand van Henderson.

Een half uur later reed de auto een stille straat in, waar zich slechts zelden iemand vertoonde.

In een lange tuinmuur bevond zich de inrit tot de garage van het huis, waar de Grote Onbekende onder de naam Lord William Aberdeen woonde.

De deur werd van binnen geopend, en de auto reed snel naar binnen.

Raffles, die achter de deur had gestaan, en deze zo vlug geopend had, deed de deur weer dicht, en Brand stapte uit, met het kistje onder de arm.

Raffles trad op zijn vriend toe, drukte hem de hand en vroeg op zachte toon:

— Gelukt?

Als enig antwoord duwde Brand zijn vriend glimlachend het kistje in de hand.

— Dat heb je snel en goed gedaan, zei Raffles. Hoe is het met het slachtoffer, die het kwijt is?

— Die zal nu wel al lang door de politie zijn gevonden en naar het een of ander ziekenhuis gebracht, waar men hem zeker zal houden, tot hij weer tot enig besef zal zijn gekomen.

— Marcheerde alles naar behoren?

— Alsof wij het tienmaal voor een film gerepeteerd hadden.

— Kan de politie de auto hebben zien wegrijden?

— Dat misschien wel, maar het nummer kan men onmogelijk gezien hebben daarvoor waren wij reeds te ver weg, en was het te donker in die straat.

— Fijn. Dan zullen wij nu eens gaan kijken wat de buit heeft opgeleverd.

De twee vrienden liepen snel de tuin door, traden het huis door een achterdeur binnen, en spoedden zich naar de werkkamer van Raffles; deze maakte licht, en zette het kistje op een tafel.

Het was op slot, maar binnen enkele ogenblikken had Raffles het eenvoudige slot met een zijner fijne lopers geopend.

Daar lag de schat aan kostelijke, schitterende stenen voor hen.

Daar waren de prachtige diamanten,

de topazen, de smaragden en safieren.

Raffles liet de snoeren door zijn vingers glijden en zei halfslud:

— Hier zijn ze heel wat beter dan in de handen van die man, die ze zou hebben verkocht en de opbrengst zou hebben verbrast.

— Op hoeveel waarde taxeer je ze?

Raffles ledigde de inhoud van het kistje op het tafelblad, bekeek de juwelen enige tijd, en antwoordde toen:

— De heren van de krant hebben, zoals gewoonlijk, een weinig overdreven, denkeliik om reclame te maken voor die liedjeszanger, maar tachtig duizend pond zijn ze toch wel waard.

HOOFDSTUK IV

EEN DWAALSPoor

Het eerste wat Charles Brand de volgende ochtend deed, was de ochtendbladen inzien, die geregeld bezorgd werden in het huis aan de Cromwellstreet.

Zoals hij wel vermoedde, behelsden zij het bericht betreffende de vondst van het bewusteloze lichaam van de Diamantenkoning.

De berichten waren niet lang, want toen de bladen ter perse gingen was Dick Jefferson nog niet uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, en kon dus niet vertellen, wat hem was overkomen.

Maar wel wisten de bladen te berichten waar en hoe de man gevonden was, en ook, dat men hem beroofd had van zijn kostbare juwelen.

Op het politieposthuis, waarheen men de bewusteloze het eerst gebracht had, was de inhoud van zijn zakken doorzocht, en had men in zijn portefeuille de nodige identiteitspapieren, paspoort, met portret, verblijfsvergunning en dergelijke gevonden.

Men haastte zich toen natuurlijk de directie van het Alhambra-theater op te bellen, en vernam toen, dat Jefferson na zijn optreden omstreeks half elf het theater had verlaten.

De portier aan de artiesteningang werd

onmiddellijk op het bureau ontboden, juist toen hij zich gereed maakte om alle lichten te doven, en zich huiswaarts te begeven, nadat alle artiesten, toneelknechts en andere assistenten vertrokken waren.

De man bracht verslag uit en deelde mede, dat hij zelf een taxi gewenkt had die reeds enige tijd bij het trottoir geparkeerd had gestaan.

De politie-agenten, die Jefferson gevonden hadden, herinnerden zich zeer goed, dat zij in de verte een auto in zeer snelle vaart hadden zien weggrijden.

Men twijfelde er niet aan, dat die auto de taxi was, die door de portier was gewenkt en het moest dus worden uitgemaakt of de man wellicht in het komplot was.

Brand ging met de bladen naar de werkkamer van Raffles, die die ochtend vroeg was opgestaan, om in de geheime werkplaats onder de vloer van het tuinhuis, enige veranderingen aan de grootste diamanten aan te brengen en legde hem het bericht voor.

Raffles las het, keek enige tijd zwijgend voor zich uit, en zei toen peinzend:

— Zo... zo... dus hebben ze de portier vast gehouden. Dat is jammer voor

de arme kerel, maar het zal wel spoedig duidelijk worden, dat hij part noch deel aan de zaak heeft en als dat niet het geval is, dan zullen wij de politie wel op de hoogte brengen.

Maar de zaken zouden zich nog meer verwickelen, want diezelfde dag brachten de middagbladen een nader bericht, thans veel uitgebreider, betreffende de beroving van de Diamantenkoning.

Jefferson was omstreeks vijf uur in de ochtend uit zijn bewusteloosheid ontwaakt in zijn bed in het ziekenhuis, waarheen men hem vervoerd had.

Binnen een half uur was hij volkomen helder van geest, vernam dat zijn kistje verdwenen was, en wilde aanstonds bij de politie aangifte doen. De dokter onderzocht hem en daar hij volstrekt niets mankeerde, moest men hem uit het ziekenhuis ontslaan.

Hij ging naar de politie en deelde daar mede hoe hij, niets vermoedend, in de taxi had plaats genomen en zich na tien minuten voelde aangegrepen door een zonderlinge duizeligheid, waartegen hij zich vruchteloos had trachten te verzetten.

Nog voor hij een der raampjes had kunnen openen, voelde hij het bewustzijn uit zich wegglijden.

Van dat ogenblik af wist hij niets meer van hetgeen er met hem geschied was tot het ogenblik, waarop hij in zijn bed in het ziekenhuis ontwaakte. Het duurde niet lang voor hij begreep, dat hij het slachtoffer van een sluw verzonnen beroving was geworden.

Natuurlijk begon de politie in allerijl een onderzoek in te stellen naar de bewuste taxi, ofschoon men wel begreep, dat dat onderzoek weinig kans had, resultaat op te leveren.

Er werden een stuk of tien, twaalf detectives uitgezonden om alle garages te onderzoeken waar huurauto's geparkeerd werden.

Jefferson had gedurende zijn relaas ook de naam van een vrouw genoemd, May Field, die naar hij beweerde, hem van New York gevolgd was naar Londen.

Hij achtte het niet onmogelijk dat

zij bij de beroving betrokken was en in deze richting zou Scotland Yard thans het onderzoek voortzetten.

Toen Raffles dit bericht gelezen had, fronste hij de wenkbrauwen en mompelde:

— Zij zijn nu op een verkeerd spoor. Ik hoop nu maar, dat zij er op door blijven gaan. Ik heb er niet op gerekend dat die Jefferson behalve een dronkaard en een losbol ook nog een laffe schurk was. Ik noem het een laaghartige streek, een vrouw die men eerst bedrogen heeft, zonder schijn of schaduw van bewijs te betichten. Ik hoop, dat de politie spoedig inziet, op een dwaalspoor te zijn, want anders krijgt hij met ons te doen.

Nog diezelfde avond vernam Raffles uit de kranten, dat de politie zich naar Gresham Building had begeven, en daar May Field, het halfbloed meisje op aanwijzing van de beroofde had gearresteerd.

De ongelukkige jonge vrouw werd voor de politierechter gebracht en ontkende natuurlijk verontwaardigd iedere schuld.

Zij was echter genoodzaakt antwoord te geven op de vragen welke haar werden gesteld.

Het bleek aldaar dat het arme meisje in Amerika bedrogen was en voor een huwelijk volgens de wet had aangezien wat slechts een ellendige comédie was geweest.

Zij had gemeend de wettige vrouw te zijn van Richard Jefferson en was niets anders geweest dan zijn bijzit.

Hij had haar in de steek gelaten toen hij genoeg van haar had en was naar Europa vertrokken, zonder haar daarover in te lichten.

Maar de liefde van de mulattin had over alle bezwaren weten te zegevieren en zij was hem gevolgd aan boord van een vrachtschip.

Zij hield echter bij hoog en laag vol van de beroving niets af te weten.

De politierechter dacht er echter anders over, en May Field werd voorlopig gevangen gehouden.

Toen Raffles dit las balde hij woedend

de vuisten, frommelde het blad in elkaar en snelde naar zijn werkkamer, waar hij aan zijn schrijftafel ging zitten om het volgende briefje aan de hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard te schrijven:

Mijnheer de hoofdinspecteur,

Ik veroorloof mij u te doen opmerken dat de politie inzake de beroving van Mr. Jefferson op een dwaalspoor is. May Field, zoëven door uw ondergeschikten gearresteerd, heeft aan de gehele zaak part nog deel.

Als ik u zeg, dat het kistje met juwelen door ondergetekende gestolen is, dan zal u dit wel voldoende zijn, om van het bovenstaande overtuigd te worden. Ik ben heus wel in staat dergelijke karweitjes alleen op te knappen en heb de hulp van vrouwen daarbij niet nodig.

De beroving van Mr. Richard Jefferson is alleen en uitsluitend het werk van

JOHN RAFFLES.

Hij deed het briefje in een gewone enveloppe, zoals men deze in elke kantoorboekhandel kan kopen, verliet het huis, riep in de Cromwellstreet op veilige afstand van zijn woning een taxi aan en gaf de chauffeur het adres op van Scotland Yard.

Na met de chauffeur van de taxi te hebben afgerekend, zond hij deze weg en ging de koetspoort van het grote politiegebouw binnen, na de kraag van zijn pels te hebben opgezet en de rand van zijn hoed diep in de ogen te hebben getrokken, en overhandigde het briefje zwiingend aan een juist passerende politieagent, waarna hij zich haastig verwijderde en een ogenblik later zich mengde onder het publiek op de Theemskade.

Vijf minuten later had hoofdinspecteur Philius Baxter het briefje in handen, en las het met zeer gemengde gevoelens.

Maar de woede had toch zeker de overhand, want als de heer Baxter door iets in drift kon geraken, dan was het door het horen of zien van de naam John Raffles.

En nu deelde deze hem daar met de grootste onbeschaamdheid mede, dat hij de beroving voor zijn rekening nam.

Baxter haalde er een zijner beste detectives, James Sullivan bij, van ouds heer een der felste tegenstanders van de Grote Onbekende.

Sullivan las het briefje met grote aandacht, bekeek het papier, haalde de schouders op, en zei:

— De hand is verdraaid; het papier en het couvert geven ons niet de minste houvast, maar de handtekening is van John Raffles, daar durf ik op zweren. Wij hebben nog een aantal briefjes van hem, en zijn handtekening is zo karakteristiek, dat men zich niet kan vergissen.

— Wat zullen wij nu doen? vroeg Baxter.

— Ik zou u aanraden, die vrouw onmiddellijk op vrije voeten te stellen.

— Je gelooft dus dat zij er niets mede te maken heeft?

— Dat heb ik van het begin af gedacht, hoofdinspecteur en nu ben ik er zeker van. Als Raffles zelf het zegt, dan is het ook inderdaad zo. Niets belet ons overigens, om haar nog een poos in het oog te houden.

Baxter had een groot respect voor de schrandere detective, en hij voegde, zich bijna altijd naar diens inzichten.

En zo geschiedde het, dat May Field nog diezelfde avond op vrije voeten werd gesteld.

Raffles wist dit reeds een half uur later, want hij had Brand op post gezet bij de Gresham Buildings, en de jonge man kwam het hem onmiddellijk mededelen, toen hij omstreeks half twaalf in de avond de Mulattin uit een taxi had zien stappen, en snel het gebouw had zien binnengaan.

Raffles ontving de mededeling met zichtbaar genoegen, en riep uit:

— Ik ben blij voor Baxter, dat hij naar mijn raad geluisterd heeft, want ik zou hem anders enige onaangename ogenblikken hebben moeten bezorgen.

— Wij zullen nu toch zeker die arme vrouw niet aan haar lot overlaten? vroeg Brand.

— Dat spreekt vanzelf, wij zullen haar zowel als die Jefferson goed in het oog houden.

HOOFDSTUK V

HET VOORSTEL VAN EEN SCHURK

Omstreeks tien uur in de ochtend van de volgende dag stopte een taxi voor Gresham Buildings.

Dick Jefferson stapte er uit, rekende af met de chauffeur, en ging de brede koetspoort binnen, waarop de grote deur van het gebouw uitkwam.

Hij trad op de portier toe en vroeg:

— Is miss Field thuis?

— Ja, mijnheer, dat geloof ik wel.

— Zeg mij het nummer van haar kamer, ik moet haar spreken.

— Op dit uur, mijnheer? vroeg de portier enigszins verwonderd. Ik weet niet of Miss Field u nu al kan ontvangen.

— O, ja, dat zal zij zeker, hernam Jefferson hooghartig. Ik ben haar echtgenoot.

— O, excuse me, dat wist ik niet, zei de portier haastig. De dame woont op de bovenste verdieping en het nummer van haar kamer is 75.

— Thank you, dan zal ik het wel vinden.

Jefferson stapte in de lift, die hem naar de bovenste verdieping bracht.

Op de kamerdeur, waarop het getal 75 geschilderd stond, klopte hij aan en trad dadelijk daarop binnen.

May Field, die bij het venster had gezeten, sprong op, en slaakte een kreet half van schrik, half van verbazing, toen zij de bezoeker herkende.

— Jij hier? riep zij uit, terwijl zij de liedjeszanger vol verachting opnam. Durf jij hier nog een voet te zetten?

— Waarom niet, schatje? vroeg Jefferson zoetsappig, terwijl hij de deur achter zich dicht deed. Ik ben toch je man.

— Mijn man? herhaalde de jonge mulattin met fonkelende ogen. Durf je dat volhouden? Denk je, dat ik nu nog niet weet hoe lafhartig je mij bedrogen hebt en welk schandelijk spel je met mij gespeeld hebt? Je hebt misbruik gemaakt van mijn onwetendheid. De politierechter heeft mij gisteren alles uitgelegd. En denk je soms, dat ik vergeten ben hoe je mij gestompt en geslagen hebt, toen ik bij het theater op je wachtte?

De jonge vrouw had de handen voor het gelaat geslagen en zonk op een stoel neer, door smart en schaamte overmand.

Jefferson trad op haar toe en trachtte de handen van haar gelaat weg te trekken.

— Kom, kom, wij moeten weten te vergeten en vergeven, zei hij. Wat gebeurd is, is gebeurd. Laten wij een nieuw leven beginnen. Ik houd nog altijd veel van je.

May Field sprong op, als een gewonde tijgerin.

— Dat durf je zeggen, nadat je mij gisteren hebt beschuldigd deel te hebben gehad in de beroving van je diamanten? riep zij op hartstochtelijke toon.

— Dat moet je mij niet kwalijk nemen; ik was geheel in de war door het verlies, en ik wist, dat je mij achterna gereisd was.

— Dat deed ik, omdat ik hoopte je te herwinnen... maar nu weet ik wat je bent, ik koester slechts verachting voor je.

De man deinsde achteruit, alsof hij een slag in zijn gezicht had gekregen en een ogenblik scheen het, alsof hij de hand tegen haar wilde opheffen.

Hij wist zich echter uit alle macht te beheersen, en vervolgde op dezelfde zoet sappige toon:

— Je moet trachten te vergeten, May. Bedenk, dat ik zwaar gesraaft ben door het verlies van mijn diamanten. Ik kan nu niet meer optreden, want de attractie is nu weg. Ik weet zelfs niet eens of de directie mijn contract niet nietig zal verklaren, nu ik mij niet aan de bepalingen kan houden.

— Je hebt nog voldoende geld over van de erfenis van je oom, zei May Field terwijl zij de schouders ophaalde.

— Wat heb ik aan die vijftienduizend dollars? Wat moet ik daar mee utruchten? riep Jefferson.

— Als je maar wist wat werken was, dan zou je met dat kapitaal genoeg kunnen verdienen, hernam de mulattin op verachtelijke toon.

— Werken? Dank je wel. Als de politie maar eenmaal de juwelen heeft teruggevonden, welke die schurk van een Raffles mij ontstolen heeft, dan komt alles weer in orde, maar tot zolang...

— Wie is dat? Wie is die John Raffles? vroeg May Field.

— Heb je nog nooit van John Raffles gehoord? kwam Jefferson op medelijdende toon: Dat is de gentleman-in-

breker van Londen. Hij wordt al jaren gezocht, zonder dat de politie hem ooit in handen heeft weten te krijgen.

— En hoe weet je, dat die man jouw diamanten gestolen heeft?

— Dat heeft hij de hoofdinspecteur van politie zelf geschreven, omdat hij niet wilde, dat jij in arrest bleef. Heb je dan de ochtendbladen niet gelezen?

— Neen, ik weet van niets.

Jefferson haalde een kraant uit zijn zak, vouwde het blad open, zocht even, en liet toen de jonge vrouw een kort bericht lezen.

Haar ogen vlogen over de letters, toen liet zij het blad langzaam zakken, en staarde peinzend voor zich uit.

— Wat zeg je daar wel van? vroeg de man. Vind je dat geen nobele daad?

— Ja, het is een gentleman waardig, antwoordde May Field; die man heeft jou bestolen, maar jij zou zeker niet zo gehandeld hebben als hij deed.

Jefferson haalde de schouders op, en zei minachtend:

— Men kan gemakkelijk de gentleman spelen als men voor honderdduizend pond juwelen steelt, maar ik ben niet gekomen om daarover met je te praten, May.

Hij was weer een paar stappen naderbij gekomen, en trachtte de hand van de jonge vrouw te vatten, welke zij echter snel terugtrok.

— Ik ben gekomen om je te zeggen, dat ik ons gemeenschappelijk leven weer wil hervatten. Jij hebt zelf nog wat geld, al is het niet veel, en je zult aldra zoveel kunnen verdienen als je wilt.

De jonge vrouw keek de ander zijgend aan, deed een stap terug en vroeg:

— Wat wil je daar mee zeggen?

— Je bent mooi, je bent jong, je hebt een goede stem; je zoudt spoedig een engagement kunnen krijgen in het Alhambra Theater, of elders.

— Dus je wilt mij tot een variété-zangeres of een danseres maken, nadat je mij nog geen jaar geleden gezworen hebt mij een gelukkig leven te bezorgen.

— O, op het zingen en dansen komt het minder aan, ik herhaal, je bent jong en je oefent grote aantrekkingskracht op de mannen uit, daar ben ik zeker van,

en jij zoudt als je het wat handig aanlegt, buiten je gewone verdiensten als zangeres...

Hij kon niet verder spreken.

Met een kreet als van een gewond dier was May Field teruggedeinsd, en staarde de man aan met wilde ogen, en met een gelaat waaruit alle bloed scheen te zijn weggevloeid.

Zij drukte de hand op haar boezem, en stamelde op hese toon:

— Hou je mond. Geen woord meer. Dus zo ver is het al met je gekomen, Dick Jefferson. Je hebt mij eerst lafhartig verlaten, na van mijn goed vertrouwen misbruik te hebben gemaakt en nu durf je mij een voorstel doen, alsof ik mij moet prostitueren. Maak dat je weg komt. Ik walg van je.

Jefferson keek de jonge vrouw met een spottend, hatelijk lachje aan, en verroerde zich niet.

— Wat hang je nu de deugdzame maagd uit. Weet jij dan een andere oplossing?

— Alles liever dan dit. Je bent nog slechter dan ik dacht. Je durft mij voorstellen, mijn eer te verkopen, om van mijn schande als souteneur te leven. Ik spring nog liever in het water.

— Kom, kom, je zult je nog wel bedenken, hernam Jefferson terwijl hij weer op de jonge vrouw toetrad. Dat zijn allemaal holle woorden. Trek je mantel aan en ga met mij mee, ik ben zeker dat ik binnen een kwartier een behoorlijk contract voor je afsluit.

— Nooit! riep het meisje. Raak me niet aan, lafaard.

— Wat, je zoudt mij willen beletten je een kus te geven?

— Raak me niet aan, riep de jonge vrouw nogmaals.

— Zou je mij dat willen beletten, liefje? riep Jefferson op sarrende toon, terwijl hij de stoel opzij slingerde, die tussen hem en de jonge vrouw stond, snel op haar toetrad, en haar bij de polsen greep. Nu, dan zullen wij toch eens zien wie de sterkste is.

Met deze woorden sloeg hij onverhoeds zijn arm om de schouders van de jonge vrouw en drukte haar tegen zich aan.

Zij worstelde wanhopig om vrij te ko-

men, en drukte haar hand met inspanning van alle krachten tegen de kin van haar aanrander.

De ellendeling liet een vals lachje horen, tilde de vrouw van de grond en sleurde haar naar de sofa.

— Dus je wilt niet? zei hij grijnzend, dan zal ik je moeten dwingen, liefje.

Zij voelde, dat haar krachten haar zouden begeven...

Het was haar alsof een nevel voor haar oprees. Zij wankelde, en uitte een doffe kreet...

Op dat ogenblik vloog de deur open, en een man stond in de kamer.

Het was John Raffles.

Met een enkele sprong was hij bij Jefferson, greep hem in de kraag en slingerde hem achteruit, alsof hij een waardeeloos vod was.

De ellendeling botste tegen de tafel, zocht steun, tastte even in het rond en gleed op de vloer.

Hij was in een oogwenk weer overeind, en staarde de man, die voor hem stond met een woeste blik aan.

Hij bracht de hand naar zijn zak, maar hij was een paar seconden te laat.

Raffles had zijn revolver reeds getrokken, en duwde hem de loop tussen de ribben.

— Steek je handen op, schurk, beval hij kortaf.

De handen van de man gingen omhoog, maar hij riep onderwijl:

— Wie ben je, wat heb je hier te maken, waarom bemoei jij je met mijn zaken, hoe durf je het wagen hier binnen te dringen?

— Kalm aan, vriend. Vraag niet zo veel tegelijk. Ik ben John Raffles, en ik ben gekomen om deze dame mijn diensten aan te bieden. Ik ben, naar het schijnt net op tijd.

Jefferson slaakte een doffe kreet, en werd lijkbleek.

— Dus jij? stamelde hij, met van woede trillende lippen. Jij bent het geweest, die mij bestolen hebt?

— Dat voorrecht had ik, antwoordde Raffles glimlachend, en ik kan je zeggen, dat ik reeds menigmaal een mijner medeschepselen beroofd heb, maar nooit deed ik het met zoveel overtuiging en zoveel voldoening als jou.

De jonge vrouw, die op de divan was neergezonken, liet een zacht gekreun horen.

Onwillekeurig wendde Raffles de blik naar haar om. Deze onoplettendheid zou hem noodlottig worden...

Bliksemsnel sloeg Jefferson hem de revolver uit de hand.

Voor Raffles zich had kunnen bukken om 't wapen op te rapen, was de schurk met één sprong bij de deur, nam er snel de sleutel uit, ging de gang in, en draaide de deur aan de buitenkant op slot.

Raffles rukte aan de kruk, maar de deur was gesloten en hij hoorde hoe Jefferson het hele huis bij elkaar schreeuwde.

De jonge Mulattin was opgesprongen en staarde Raffles dodelijk verschrikt aan.

— Red u, fluisterde zij hees. Aan de overzijde van de gang is een telefoonsel. Ik heb de telefoon daar binnen horen gaan. Op dit ogenblik belt hij de politie op.

— Ik stel het op prijs, madame, dat gij mij aanraadt om heen te gaan, zei Raffles, ik weet alleen niet, hoe ik uw welgemeende raad moet opvolgen.

De jonge vrouw riep radeloos:

— Maar ik kan het niet aanzien, dat gij voor mijn ogen gearresteerd zoudt worden.

— Toch vrees ik, dat het daartoe zal moeten komen, madame, hernam Raffles schouderophalend, tenzij...

Hij voltooide de zin niet, maar ging naar het enige raam van de kamer en schoof het open.

— Dit is toch de enige weg, mompelde Raffles voor zich heen.

Hij wierp een blik omhoog en zag dat de rand van het dak omstreeks een meter van de bovenkant van het raam verwijderd was.

Misschien, als hij op een stoel ging staan...

Hij wendde zich haastig om naar de jonge vrouw, die zich wankelend aan de tafel vasthield, en vroeg op gedempte toon:

— Zoudt gij mij willen helpen ontvluchten?

— Ik verlang niets liever, zeg mij

wat ik doen moet.

— Maak zo vlug mogelijk een bundeltje van een paar vrouwenkleren.

Zonder iets te zeggen, rukte de jonge vrouw een kast open, en nam er een rok en een korte mantel uit, benevens een slap hoedje van tweed. Zij rolde de kledingstukken in elkaar en bond ze met een zijden sjaal bijeen.

Raffles verborg het bundeltje snel onder zijn jas, welke hij daarop weer dichtknoopte, nam een stoel, en zette deze met twee poten op de vensterbank.

— Ziet gij kans de andere poten een paar seconden stevig vast te houden? vroeg hij zich tof May Field wendend.

— O, ja, zeker, antwoordde de jonge vrouw. Maar haast u, want ik hoor al voetstappen in de gang.

Raffles nam de hand van de jonge vrouw in de zijne drukte er een kus op, en zei:

— Of ik kan ontsnappen weet ik niet, maar hoe dan ook, ik zal nooit vergeten, wat gij thans voor mij gedaan hebt. Gij kunt steeds op mij rekenen, en misschien zal ik nog eens in de gelegenheid zijn, u dit te vergelden.

De jonge vrouw gaf geen antwoord, maar wendde het hoofd af en drong Raffles bijna met geweld naar het raam.

Deze plaatste de achterste poten van de stoel op de vensterbank, klom er op, en ging op de zitting van de stoel staan, waarvan May Field de voorste poten zo stevig mogelijk vast hield.

Het was een precaire onderneming, want als de jonge vrouw niet sterk genoeg bleek te zijn en de stoelpoten moest loslaten, zou Raffles vallen en misschien zijn nek breken.

Raffles rekte zijn lenig lichaam uit, en door op de punten van zijn voeten te gaan staan, kon hij juist de rand van het platte dak bereiken.

Hij trok er zich aan op, precies op hetzelfde ogenblik, dat de krachten van het meisje zich begaven en zij achteruit tuimelde en bewusteloos op de vloer viel, was Raffles verdwenen.

Een paar seconden later vloog de deur open, en een stuk of tien mannen, waaronder vier politieagenten, stormden het vertrek binnen.

HOOFDSTUK VI

DE GEVOLGEN VAN DE VLUCHT

Zodra hij zich met zijn voeten van de stoelzitting had afgezet, had Raffles zich met de lenigheid van een acrobaat aan de dakrand opgetrokken en zijn benen over de zinken rand gezwaaid.

Hij bevond zich toen op een plat dak, waaruit verscheidene schoorsteenpijpen omhoog staken. Hier en daar zag hij ook een luik, dat tot een zolder toegang gaf.

Raffles snelde als een haas voort, sprong met katachtige vlugheid over een smalle steeg, en klauterde toen over een schuin dak heen, waardoor hij buiten het gezicht kwam van mensen, die hem eventueel aan de overzijde van de Grossvenor Road mochten hebben gezien.

Bij een groot luik, dat half open stond en op een ijzeren, getande bout rustte, bukte hij zich en wierp een blik door het geopende luik naar binnen.

Hij zag een grote droogzolder, die geheel verlaten was.

Haastig ontdeed hij zich van zijn overjas, welke hij door het luik naar binnen gooid, ontvouwde het bundeltje vrouwenkleren, sloeg zijn broekspijpen zo hoog mogelijk op, en deed de vrouwenrok aan, die gelukkig zo lang was dat zij tot aan zijn enkels reikte.

Hij maakte zijn schoenen vuil met de aarde uit een paar bloempotten, die hij op het dak vond, trok het manteltje aan, en zette de hoed op, die hij ver over het hoofd trok.

Met een veiligheidsspeld maakt hij de mantel zo hoog mogelijk dicht, en nu moest het gewaagd worden.

Hij trok het luik geheel open, liet zich door de opening zakken en bevond zich nu op de droogzolder.

Met behulp van de inhoud van het kleine schminkdoosje dat hem nooit verliet, trok hij een paar diepe groeven en rimpels op zijn gezicht, maakte zijn wenkbrauwen grijs, en zag er nu uit als een oude vrouw uit de volksklasse.

Hij opende geluidloos de zolderdeur, en bleef even staan luisteren.

Alles was stil in het grote huis, waaruit bleek, dat men hier nog niets wist van wat er in het aangrenzende huizenblok was voorgevallen.

Zacht deed hij de deur dicht, en toen moest hij naar beneden.

Hierbij ging hij zeer voorzichtig te werk, door met beide handen op de trapleuningen te steunen, zodat zijn voeten de treden, die konden kraken, haast niet aanraakten. Onderweg kwam hij een paar vrouwen tegen, maar gelukkig

schenen zij haast te hebben en het was ook tamelijk donker op de portalen.

Toen hij beneden was, zag hij een deur open staan, die op een grote binnenplaats uitkwam.

Hij stak deze binnenplaats schuin over, in de richting van een brede koetspoort welke hij aanstonds gezien had.

Hij ging deze poort door, zonder door iemand te worden lastig gevallen en zonder dat men zelfs een ogenblik notitie van hem nam.

Vrouwen zoals deze schenen in deze buurt een zeer gewoon verschijnsel te zijn.

Toen hij op straat stond keek hij een ogenblik omzichtig om zich heen, en zag in de verte een politieauto naderen.

Raffles draaide zich om en hield zich alsof hij de uitstalling van een garen en handwinkeltje bekeek.

In de etalage-ruit kon hij de auto snel zien voorbijrijden.

Hij wendde zich weer om en glimlachte.

Daar kwam versterking aan, maar zij was te laat.

De politie zou zeker het gehele blok afzetten, en tegen men ontdekte dat Raffles over de steeg was gesprongen, zou deze al ver zijn.

Over May Field maakte hij zich niet ongerust. Zij, die hem had helpen vluchten, zou hem zeker niet verraden.

Hij verwijderde zich nu in een richting tegenovergesteld aan die, waar Gresham Buildings gelegen was, en op een onbebouwd terrein door een schutting van de openbare weg afgesloten, ontdeed hij zich snel van de vrouwenkieren, zette een pet op, welke hij uit zijn jaszak haalde, en riep, wederom op straat gekomen, de eerste de beste taxi aan, die hem op zijn verzoek tot op een paar honderd meter afstand van zijn huis in de Cromwellstreet bracht.

Tien minuten later zat hij tegenover Charles Brand, die met bonzend hart en bleek gelaat naar het verhaal van zijn ontvluchting luisterde.

— Het is een groot geluk, zei Brand, toen Raffles uitgesproken was, dat die jonge vrouw je zo flink geholpen heeft, anders zou je hier misschien niet zitten,

maar, wat zal er nu met haar gebeuren? Zou men haar er niet van verdenken je bij je vlucht behulpzaam te zijn geweest?

— Voor zo dom zie ik de politie niet aan, amice. Bewijzen zijn er niet. Ik kan haar toch wel, met mijn revolver in de vuist, hebben gedwongen, mij die kleren af te staan.

— En als men haar desniettemin toch gevangen neemt, in de mening dat zij wel degelijk een medeplichtige moet zijn geweest?

Raffles aarzelde even, voor hij antwoordde:

— Dan zouden wij natuurlijk genoodzaakt zijn, haar op de een of andere wijze te bevrijden. Ik zal niet dulden dat dat arme kind om mijnentwille in de gevangenis zou geraken.

— Er is één ding, dat mij bij dit alles zeer verheugt, en dat is, dat die ellendeling Jefferson toch nog achter het net heeft gevestigd, riep Brand uit.

— Hij is een nietswaardige schurk, kwam Raffles met een verachtelijk schouderophalen. Hij wilde de vrouw, die hem oprecht had liefgehad, en die hij reeds zo lafhartig had bedrogen, trachten over te halen om zich om zijnentwil te prostitueren. Het is mij een grote voldoening, dat ik bijtijds kwam om die lage toeleg te verijdelen.

— Maar zal de vent nu niet aanstonds zijn pogingen hervatten? vroeg Brand na enige ogenblikken.

Hij zal wel inzien, dat al zijn pogingen vruchteloos zijn, meende Raffles.

* * *

Aldra bleek dat Brand goed gezien had...

Nog diezelfde avond brachten de bladen het bericht, dat May Field opnieuw gearresteerd was, thans op aanklacht van de liedjeszanger, die zijn voormalige minnares er van had beschuldigd, de medeplichtige te zijn geweest van de Grote Onbekende die zij bij zijn ontvluchting had geholpen.

Voor dit laatste waren, helaas enkele bezwarende omstandigheden aan te voeren.

Niemand wist met zekerheid, wat Raffles, hij had immers zelf zijn identiteit aan Jefferson verraden, bij de vrouw

kwam doen, en het lag voor de hand, aan te nemen, dat hij haar kwam spreken over de diefstal der juwelen.

Vervolgens werden enige kledingstukken uit haar kast vermist, waarvan de nieuwsgierige kamerverhuurster de inhoud op haar duimpje kende, welke kleren naderhand werden teruggevonden op een stuk bouwterrein.

Niemand twijfelde er aan dat zij die kledingstukken aan Raffles had gegeven teneinde hem zijn vlucht te vergemakkelijken.

Weliswaar had de Grote Onbekende zelf aan de hoofdinspecteur van politie, Baxter geschreven, dat de vrouw niets met de beroving te maken had, maar kon men wel op het woord van een dief en inbreker vertrouwen.

Hoe dan ook, de politie ging opnieuw tot arrestatie van het halfbloed meisje over, en het arme kind werd gevangelijk weggevoerd, nagejouwd door de meedogenloze jeugd uit de buurt van haar woning.

Charles Brand was woedend toen hij 's avonds het bericht las, en Raffles stond met bleek gelaat en saamgeknepen vuisten bij het raam, en staarde zwijgend in de duisternis naar buiten.

— Moeten wij dit dulden, Edward riep de jongeman verbeterd uit.

— In geen geval, Charles, antwoordde Raffles op doffe toon. Die vrouw krijgt haar vrijheid terug, het koste wat het kost.

— Ik hoop, dat ik je daarbij helpen kan. Ik zal mijn hoofd niet rustig op het kussen kunnen leggen, voor ik zekerheid heb, dat May Field weer in vrijheid is.

— Ik zal graag van je diensten gebruik maken, maar voor wij zelve optreden, zullen wij eerst eens zien, wat het zou uitwerken, als Jefferson zelf een brief naar de politie schreef, waarin hij zijn aanklacht wegens een misverstand of zó iets intrekt.

— Ik zou niet weten hoe hij er toe zal komen, die brief te schrijven.

— Niet uit vrije wil natuurlijk. Wij moeten hem er toe dwingen.

Ik geloof, dat ik reeds een plan bedacht heb, hetwelk hem in onze handen zal overleveren.

— Dan mag je wel oppassen, dat Henderson er niet achter komt. De reus zou in staat zijn, de schurk tussen zijn vingers fijn te knijpen.

— Ik zal hem goed in het oog houden; zei Raffles glimlachend.

— Laten wij het maar gauw doen, verzocht Charles. Ieder uur, dat die arme meid in de cel doorbrengt, weegt als lood op mijn hart.

— Wij zullen zo spoedig mogelijk aan het werk gaan, amice. Er moeten echter noodzakelijk enige voorbereidende maatregelen worden genomen, die enige tijd in beslag zullen nemen, maar als alles goed gaat, kunnen wij reeds morgen de vogel gevangen hebben.

— Ik zal je toch wel behulpzaam kunnen zijn? vroeg Brand.

— Dat weet ik nog niet. Het is best mogelijk, dat ik alles alleen kan doen, ten minste de hoofdzaak.

— Dat is misschien maar goed ook, riep Brand op grimmige toon. Ik zou wel eens niet voor mij zelf kunnen instaan.

HOOFDSTUK VII

EEN HEERLIJKE HAVANNA

De volgende avond was het Alhambra Theater zeer druk bezet.

Op de affiches was aangekondigd, dat Jefferson met een nieuw programma zou komen en veel bezoekers waren gekomen om de man te zien, die een paar dagen te voren beroofd was van zijn juwelen ter waarde van honderdduizend pond sterling.

Het publiek wilde de man zien, die binnen enkele uren door de geheimzinnige Gentleman-Inbreker beroofd was van zulk een groot fortuin.

Wat en hoe hij zong, deed er minder toe.

Jefferson werd bij zijn optreden ontvangen, alsof hij niemand minder was dan Caruso.

Men juichte en klapte, alsof hij de meest vermaarde zanger op de wereld was.

Daar stond nu de man, die er zich op kon beroemen, dat hij was beroofd door niemand minder dan John Raffles.

Jefferson oefende reeds een paar jaren het beroep van liedjeszanger uit, maar nog nooit had hij zulk een succes gehad.

Toen hij na zijn onbenullige liedjes te hebben gekweeld, het toneel verliet,

nadat het scherm wel vijf keer had moeten rijzen, kwam er iemand met uitgestoken hand op hem toe, die vrolijk uitriep:

— Hallo, Dick. Mijn complimenten, man. Wat een succes. Ik wou, dat ik er ook zo goed voorstond als jij.

Jefferson bleef een ogenblik verbaasd staan en keek de ander vragend aan, alsof hij hem niet kende.

— Pardon, ik geloof niet... kwam Jefferson aarzelend.

— Maar man, ik ben een landgenoot van je. Heb je me dan nog niet zien optreden?

— Ik had niet het genoegen, Mr....eh

— Jim Pernut, riep de ander uit, alsof die naam voldoende was, om alle twijfel op te heffen.

Nu trad de regisseur glimlachend naderbij en zei, zich tot Jefferson wendend:

— Mr. Pernut is coupletzanger, evenals gij, Mr. Jefferson. Hij treedt op in het Hippodrome en ik moet zeggen, met groot succes.

Jefferson keek de ander nog eens goed aan en stak hem toen de hand toe.

— Ik had u moeten herkennen van de aanplakbiljetten, riep hij uit. Wel,

het is mij aangenaam, met u kennis te maken, collega. Zijt ge in de zaal geweest?

— Ja, ik heb een kwartiertje naar je geluisterd. Die liedjes van je zijn wel goed, maar ik zou je wel een paar raadgevingen willen geven. Ga met me mee een borrel drinken. Ik weet een fijne pub in Soho.

— Goed. Ik ga met je mee, riep Jefferson uit. Wacht even, dat ik mij afschmink.

— Ik ga met je mee naar je kleedkamer, riep de ander joviaal.

Zonder dat iemand er aan dacht, de beroemde coupletzanger te weerhouden liep Pernut met Jefferson mee naar diens kleedkamer.

Daar begon deze zich te ontdoen van het dwaze kostuum, dat hij droeg als hij op het toneel stond.

Hij schminkte zich af, waste zich en trok daarna zijn gewone kleren aan.

Toen Jefferson klaar was keek hij nog eens om zich heen.

— Voor mijn juwelen behoef ik niet meer te zorgen, zei hij zuchtend.

— Neen, van die zorg heeft Raffles je ontlast, riep Pernut lachend uit.

— Jij hebt gemakkelijk lachen, herenam Jefferson nijdig. Als het jou overkomen was...

— Ja, maar het kan mij niet overkomen. Ik heb niets anders dan mijn stem en mijn... hm... eh... kunst...

— Kunst! Kunst! riep Jefferson. Hou jij je kunst en geef mij mijn juwelen terug, dan lap ik de kunst aan mijn laars.

— Ha, ha, brulde Pernut van het lachen. Die is goed. Jij komt er ten minste ruiterslijk voor uit. Ben je klaar? Mijn keel is zo droog als kurk.

De twee mannen verlieten de kleedkamer en liepen onhoorbaar langs de smalle gang achter het achterdoek naar de artiestenuitgang en stonden een ogenblik later op straat.

— Zullen wij een taxi nemen? vroeg Pernut.

— Neen, geen auto, dank je wel, riep Jefferson uit, met een onwillekeurige huivering. Ik kan in de eerste tijd geen taxi zien.

— Dan maar wandelen, zei Pernut lachend. Het is hier geen half uur van-

daan. Roken?

Hij hield Jefferson een prachtig bewerkte sigarenkoker voor.

Jefferson nam er een sigaar uit, hield deze onder zijn neus en zei, terwijl hij de geur opsnoof:

— Iets fijns. Havanna. Je kunt wel zien, dat je tot de goedbetaalde variété-artiesten behoort.

Hij stak de sigaar aan en deed een paar trekjes.

— Heerlijk, zei hij met een zucht van welbehagen. Ik wou, dat ik ze ook weer zo kon roken.

— Je moet de moed niet verliezen, riep Pernut joviaal uit. Ik ben er zeker van, dat je goud kunt verdienen op de planken, als je maar doet wat ik zeg.

Nadat ze, al wandelend, een poosje hadden gesproken over de voor- en nadelen van hun vak, zei Jefferson, op een gegeven moment:

— Zeg, die sigaar is zwaarder dan ik dacht.

— Je kunt straks een lichtere van mij krijgen. Ik zelf zou niets anders kunnen roken. Het zijn echte Havana's, maar wel wat zwaar, dat geef ik toe.

Jefferson wierp de sigaar weg, die nog niet voor de helft opgerookt was, en knoopte zijn jas van onder tot boven dicht.

Hij rilde.

— Ik heb het koud, zei hij. Vreemd, het is toch niet zo biezonder fris.

— Men zou het eerder warm voor de tijd van het jaar kunnen noemen kwam Pernut lachend. Je zult je op het toneel wat te veel vermoeid hebben, dat wreekt zich nu natuurlijk.

— Ja, dat zal het wel zijn, want ik ben anders niet zo kouwelijk.

Nadat zij nog een poosje zwijgend hadden gewandeld, zei Jefferson ineens:

— Ik begrijp er niets van, wat scheelt mij toch?

— Wat is er?

— Ik heb zo'n vermoeid gevoel in mijn benen en het is alsof alle lantaarns in het rond draaien.

Jefferson had de arm van zijn metgezel gegrepen.

Pernut wierp snel een blik achter zich, en zag een auto langzaam komen

aanrijden.

— Je bent misschien nog wat vermoeid van je optreden, zei Pernut geruststellend. Als wij zitten zal het wel overgaan.

— Is het nog ver? Ik ben hier in Londen slecht bekend.

— O neen, wij zijn er dadelijk.

— Gelukkig. Ik geloof niet, dat ik mij ooit zo slap en beroerd heb gevoeld. Wat zou mij toch schelen? Mijn slapen kloppen... Zou het die sigaar geweest zijn?

Jefferson bleef staan en leunde zwaar op de arm van zijn collega.

— Gaat het nu wat beter? vroeg deze.

— Neen. Ik... alles draait met mij in het rond... ik heb zo'n droog gevoel in mijn keel... ik moet wat drinken... die sigaar... het komt vast door die sigaar...

Hij wilde nog iets zeggen, maar reeds had hij er de kracht niet meer toe.

Hij bracht de hand aan het hoofd en liet toen zijn arm slap langs het li-

chaam vallen, en zijn ogen vielen dicht.

Hij wankelde en zou gevallen zijn, als de ander hem niet opgevangen had.

De auto achter hen, was nu genaderd en de chauffeur stopte naast het trottoir.

Het portier ging open en Charles Brand stapte uit.

Hij trad op Pernut en Jefferson toe en met z'n tweeën tilden zij de bewusteloze snel op de achterbank.

Zij stapten in, Brand ging achter het stuur zitten, maakte contact, trapte het gaspedaal neer en de auto reed weg.

Het ganse voorval had ternauwernood enkele seconden geduurd en het was bijna niet opgemerkt in deze stille straat, waar zich op dit moment niet veel mensen bevonden.

En die 't zagen, meenden waarschijnlijk dat de man eensklaps onwel was geworden en door zijn metgezel in een auto werd geholpen, of wel, dat hij stom dronken was geweest.

Binnen een paar tellen was de auto uit het gezicht verdwenen.

HOOFDSTUK VIII

DE START NAAR AMERIKA

De auto reed in snelle vaart door een aantal straten, en stopte tenslotte voor een huis in de Victoria Street.

Het portier werd geopend, de chauffeur stapte uit, opende de deur met een sleutel, welke hij uit de zak van zijn regenjas haalde.

De chauffeur en de inzittende van de auto droegen daarna, de nog altijd bewusteloze Jefferson vlug in huis.

De deur viel achter hen dicht en zij hoorden hoe de auto wegreed.

De twee mannen legden de Amerikaanse liedjeszanger op een der eikenhouten banken, welk tegen de muur van de vestibule waren geplaatst.

— Waar zullen wij hem laten? vroeg een hunner.

— In de werkkamer maar. Het doet er niet toe, als er maar gelegenheid is om te kunnen schrijven.

Zij namen de man weer op en droegen hem naar een vertrek gelijkvloers.

Ook hier werd licht gemaakt, nadat de gordijnen waren dichtgetrokken.

Jefferson werd op een stoel aan de schrijftafel gezet, waar reeds een vel papier, en een vulpen gereed lagen.

Daarop haalde de zogenaamde Pernut een klein flesje uit zijn zak, ontkurkte het en liet een paar druppels van de

helder groene inhoud tussen de half geopende lippen van Jefferson vallen.

Hij kurkte het flesje weer en haalde een revolver uit zijn zak.

De ander deed dit eveneens.

En zo bleven zij rustig en zwijgend staan met hun ogen op de man in de bureaustoel gevestigd.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of er kwam beweging in het slappe, schijnbaar levenloze lichaam.

Eerst bewoog een hand, daarna een arm, telkens met een soort schok.

En toen ineens sloeg de man de ogen op en wierp een verwilderde blik om zich heen.

Hij tilde, blijkbaar nog met moeite, een hand op en wreef deze langzaam over zijn voorhoofd, als om zijn gedachten te verzamelen.

Toen viel zijn blik op de grote revolver in de vuist van de man, die tegenover hem stond, en vroeg:

— Wat moet dat betekenen? Wie zijt gij?

— Ik ben de man, met wie je zo gaarne nog eens in aanraking zoudt willen komen, zoals je daareven op straat te kennen gaf, luidde het antwoord. Ik ben Raffles.

Jefferson gromde als een kwade hond

en wilde opspringen.

Toen hij de revolver zag bewegen, dacht hij er anders over.

Hij liet zich achterover in de stoel terug vallen en zei met een sissende klank in zijn stem:

— Je hebt mij nu in je macht. Maar wat kun je nu nog wel van mij verlangen, nu je mij hebt uitgeplunderd?

— Dat laatste is niet geheel juist, antwoordde Raffles kalm. Ik heb in de loop van de dag vernomen, dat je enige duizenden dollars van je oom aan contant geld hebt geërfd.

Raffles ging zitten en vervolgde:

— Ik verlang, dat je je schanddaad weer zult goedmaken; anders niet.

May Field is door jouw toedoen in de gevangenis geraakt, door jouw toedoen moet zij er uit ontslagen worden. Om kort te gaan, je moet hier op staande voet een briefje aan Scotland Yard schrijven, waarin je zegt, dat je beschuldiging volkomen ongegrond is gebleken, en dat je je aanklacht intrekt.

— Maar dan zal men mij arresteren op grond van een valse aangifte, riep Jefferson uit.

— Dat zal men niet doen als je nu onmiddellijk je fout goed maakt, antwoordde Raffles. En als men het wel doet, dan zou je nog niets anders hebben, dan je verdiende loon.

— Maar ik zal onmogelijk daarna nog in het Alhambra kunnen optreden. De blamage...

Er verscheen een bittere glimlach op de lippen van de Gentleman-Inbreker.

— O, dus daar denk je wel aan, maar wat er van die ongelukkige vrouw terecht zou gekomen zijn, daarom hebt je je niet bekommerd. Neem pen en papier en schrijf.

— En als ik weiger?

— Je zult wel verstandiger zijn, zei Raffles kalm. Ik zou je eenvoudig hier houden tot je je bedacht zoudt hebben. En nu nog iets. Als je die brief schrijft, dan zal ik meer medelijden met je hebben dan je verdient, want je bent een schurk en wel een van de allerlaagste soort die ik ken. Ik zal je vijfduizend pond uitbetalen. Dat is een groot bedrag voor iemand die er mee weet om te gaan. Kun je dat niet, blijf je drin-

ken en spelen, en het geld met vrouwen van het laagst allooi verkwisten, dan ben je er gauw doorheen en wat er dan gebeurt behoeft ik je eigenlijk niet te zeggen. Dan ga je vast en zeker naar de bliksem.

— En mijn diamanten? riep Jefferson op woeste toon.

— Die ben je onherroepelijk kwijt, antwoordde Raffles kalm. Je kunt er zeker van zijn, dat het geld, dat zij zullen opbrengen, in mijn handen duizendvoudige rente zal opbrengen; het zou jou daarentegen als water door de vingers lopen, zonder nut, zonder voordeel voor wie dan ook, behalve voor beroepsspelers, drankhuishouders en boekmakers. Volg mijn bevel op en doe wat ik zeg dat is verreweg het verstandigste.

Jefferson dacht een ogenblik na en ging alle kansen met zich zelf te rade.

Tegenstand bieden was natuurlijk volkomen nutteloos.

Weigeren te schrijven betekende, dat hij zijn vrijheid kwijt was. Hij zag wel aan het gelaat van Raffles, dat het deze ernst was met zijn bedreiging, dat hij hier zou moeten blijven totdat hij de brief geschreven had.

Wat de diamanten betreft, hij had ze door louter toeval gekregen zonder ooit op zulk een groot fortuin te hebben durven hopen en het hem in het vooruitzicht gestelde geld was beter dan in het geheel niets.

Zonder een woord te zeggen nam hij de pen en begon te schrijven.

Toen hij klaar was, nam Jefferson het papier op, las de brief, die hij geschreven had, nog eens over en gaf hem zwijgend aan Raffles.

Deze las hem aandachtig door en zei toen:

— Het is goed zo. Doe hem in die enveloppe, zo, nu het adres.

Hij nam de enveloppe en stelde deze aan Charles Brand ter hand.

Deze verliet het vertrek, terwijl Raffles schrijlings op een stoel ging zitten en zei:

— Wij zullen hier nog een poosje moeten wachten, want je zult wel begripen, dat ik je niet uit het oog wil verliezen voor ik volkomen zeker ben,

dat alles in kruiken en kannen is.

Charles Brand had inmiddels het huis verlaten en floot nu drie keer achter elkaar op twee vingers.

Dadelijk kwam er een auto aanrijden met Henderson achter het stuurwiel.

— Naar Scotland Yard, James, zei Brand, alvorens in te stappen.

Henderson gaf gas en stopte een kwartier later voor het Hoofdbureau van Politie aan de Theemskade.

Brand stapte uit en gaf de brief aan de dienstdoende agent bij de grote ingangspoort.

Daarop ging hij weer terug naar de wagen en zei fluisterend tot de reus:

— Rijdt een meter of vijftig verder en wacht mij daar.

Henderson deed wat hem gezegd was, en Charles Brand begaf zich naar de donkere portiek van een groot huis in de buurt van het gebouw van Scotland Yard.

Hij behoefde niet erg lang te wachten.

Er was nog geen half uur verstreken of een zware deur ging open en een jonge vrouw kwam te voorschijn, die een ogenblik besluiteloos bleef staan en toen haar schreden resoluut naar de Theemskade wendde.

Met een paar stappen was Brand bij haar.

— Excuse me, madame, dat ik zo vrij ben u aan te spreken, zei hij op hoffelijke toon, maar een uwer vrienden zou het ten zeerste op prijs stellen, als gij mij naar zijn huis zoudt willen volgen. Moet ik u zijn naam nog noemen?

May Field was zeer geschrokken op het horen van de stem, maar toen zij bij het licht van een straatlantaarn de man herkende, die haar een paar dagen geleden zo ridderlijk terzijde had gestaan, haalde zij verlicht adem en bleef staan.

Zij keek Charles Brand vragend aan en herhaalde:

— Een vriend van mij, mijnheer? Ik heb hier in Londen maar zeer weinig vrienden.

— Gij hebt hem helpen vluchten, en hij is het geweest door wiens toedoen gij thans uit de voorlopige hechtenis

zijt ontslagen.

— Ik vermoedde het, zei de jonge vrouw bijna toonloos.

Toen hief zij het hoofd op en vervolgde:

— Ik zal met u meegaan, mijnheer. Hij... die man, is zeker uw vriend?

— Hij is mijn vriend en ook de uwe, antwoordde Brand met vuur. Maar zeg mij eens, wat was wel uw plan geweest, na uit de gevangenis te zijn ontslagen?

De jonge vrouw boog het hoofd en haar gezicht vertrok nerveus.

— Ik heb hier nu niemand meer, die iets om mij geeft, mijnheer. Mijn geld is bijna op en wie zou mij hier aan werk kunnen helpen? Nu hij mij verlaten heeft, die ellendeling, nu is alles voor mij gedaan.

— Dat moet gij niet zeggen, madame, zei Brand zacht, die nu begreep, waarom het meisje zo haastig naar de oever van de rivier was gelopen. Mijn vriend zal u raad geven, en als gij weer naar New York terug wilt keren, waar gij zeker vrienden en verwanten zult hebben, dan zal hij u daarheen terug brengen.

Zij waren nu de auto genaderd en de jongeman verzocht May Field in te stappen.

Henderson had reeds zijn orders en reed naar de Victoria Street terug.

Onderweg vroeg het meisje:

— Waarheen brengt gij mij eigenlijk, mijnheer?

— Naar het huis van mijn vriend, waar hij heeft bewerkt dat Jefferson het briefje schreef, dat u de vrijheid weergaf.

Zij verzonk in gedachten en vroeg toen eensklaps:

— Zal ik hem daar misschien nog aantreffen?

— Dat zal u niet bespaard kunnen worden, madame, antwoordde Brand. Mijn vriend kan de man niet uit het oog verliezen, zonder dat gij groot gevaar loopt, dat hij weer dadelijk zijn laatste brief ongedaan gaat maken. Maar ik geloof u wel te kunnen verzekeren, dat het slechts zeer kort zal duren.

Na een kwartier stopte Henderson, parkeerde de wagen naast het trottoir opende het portier en Brand en de jon-

ge vrouw stapten uit.

Brand ging het meisje voor naar het vertrek, waar hij Raffles wist te vinden en een ogenblik later stond de jonge vrouw tegenover de man, die haar zo schandelijk in de steek had gelaten.

Brand had een wanhopige uitbarsting verwacht, maar May Field keek Jefferson slechts met een blik van verachting aan en wendde zich toen af.

Zij trad op Raffles toe en stak hem aarzelend de hand toe.

— Ik dank u, mijnheer, voor alles wat gij voor mij gedaan hebt, zei zij zacht.

— Het was mij een vreugde u te kunnen bijstaan madame, zei Raffles. Heb ik goed begrepen dat gij naar Amerika wenst terug te keren?

— Ja zeker, liefste zo spoedig mogelijk, mijnheer, antwoordde de Mulattin. Dit land heeft mij niets anders dan rampen en ontgoochelingen gebracht.

— Dan zullen wij vannacht nog vertrekken, zei Raffles, alsof het de gewoonste zaak ter wereld was.

— Vannacht? herhaalde de vrouw verwonderd. Maar er vertrekt toch vannacht geen boot?

— Wij zullen niet met een boot gaan, madame, hernam Raffles glimlachend. Ons vervoermiddel staat klaar. Gaat u maar met mij mee.

Jefferson, die met een duistere blik voor zich uit had zitten kijken, stond op.

— Mijn geld? vroeg hij onbeschaamd.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn en telde de man vijftig biljetten van honderd pond uit.

— Ziedaar, zei hij kortaf. En nu loopt gij tussen ons in en waag het niet weg te lopen, mijn auto is sneller.

Jefferson wierp Raffles een blik vol haat toe, maar verzette zich niet en stapte zwijgend de gang door naar de wachtende auto, waarvan Henderson het portier openhield.

Raffles stapte het eerst in, daarna Jefferson, vervolgens Charles Brand en tenslotte de jonge vrouw, die zich blindelings aan de leiding van Raffles scheen toe te vertrouwen.

Henderson klapte het portier dicht, nam achter het stuurwiel plaats, maak-

te contact en reed weg.

Het was een langdurige rit en er werd weinig gesproken.

Tenslotte bereikte de auto de buitenwijken in het noorden van de wereldstad.

De brede verkeersweg was bijna geheel verlaten.

In de verte doemden de lichten van een dorp op.

Toen Henderson vaart verminderde, zei Raffles:

— Luister, Jefferson. Wij laten je hier uitstappen en als je nog tien minuten gelopen hebt, komt je tijdig genoeg aan het station van dat dorp daarginds, om de laatste trein terug naar Londen te kunnen halen. Wij zien je zonder spijt of leedwezen vertrekken, en geven je het heilig kruis na.

Hij wierp het portier open en maakte een bevelend gebaar.

Als een geslagen hond, maar met een gelaat, verwrongen door haat en woede, stapte Jefferson uit en verdween in de duisternis.

Henderson gaf gas, reed 't dorp voorbij en sloeg de weg naar Handsley in.

Ten slotte stopte Henderson voor de ingang van een groot terrein, waarop vaag de omtrekken van een aantal hangars te zien waren.

Een portier kwam uit zijn loge, dicht bij het hek.

Raffles noemde zacht een naam, en dadelijk knarste het hek op zijn scharnieren, zodat de auto naar binnen kon rijden.

Voor een der hangars werd uitgestapt, en Henderson opende de grote deuren van de vliegloods.

Hij drukte een schakelaar neer en bij het licht van de elektrische lamp zag de verbaasde Mulattin een vliegmaschine, gelijkend op een reusachtige libel.

— Dus met een vliegmaschine? riep zij uit.

— Ja, gij zijt toch niet bang? vroeg Raffles glimlachend.

— Met u, neen, in het geheel niet, antwoordde de jonge vrouw op vaste toon. Maar ik wist niet, dat er zo weinig toebereidselen genomen moesten worden voor zulk een reis.

Die luchtreis zal niet lang duren. Het

is nu vier uur in de ochtend, om twee uur, in de namiddag zult gij te New York zijn.

De Mulattin keek Raffles ongelovig aan.

— Dat is toch onmogelijk, meende zij.

— Het is mogelijk, madame en gij zult het ondervinden, antwoordde Raffles kalm.

Hij haalde wederom zijn portefeuille te voorschijn en drukte de vrouw een pakketje in de hand.

— Dit moogt gij pas openen als wij zijn aangekomen, zei hij. Het is een klein aandenken aan uw avontuur in ons land.

Het toestel werd door de drie mannen naar de startbaan gereden.

Het aluminium van de ranke romp glansde zacht in het maanlicht.

Henderson klom in de cabine en ging de dekens en kussens recht leggen, want de jonge vrouw zou aan boord kunnen slapen, even gerust als aan boord van een stoomschip.

Brand en Raffles keken de machine nog eens na en vergewisten zich of de stuurinrichting in orde was en of alle delen goed functioneerden.

Toen werd de jonge vrouw geholpen bij het instappen, waarna de drie mannen zich aan boord begaven.

De schroeven begonnen te draaien, sneller... steeds sneller... de vliegma-
chine, de geniale uitvinding van de Grote Onbekende, nam een korte aanloop en verhief zich in de nachthemel, die in het oosten reeds rose begon te kleuren.

De luchtreis naar de Verenigde Staten waar May Field een nieuwe toekomst wachtte, was aangevangen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

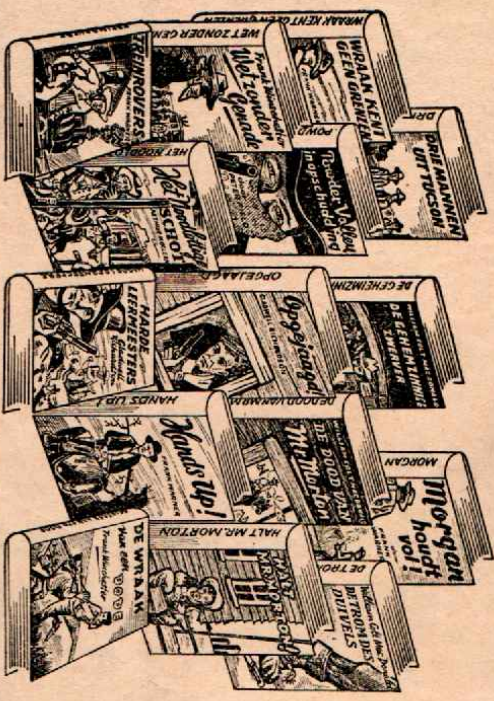
Het raadselachtige wijnavat

15 *Nieuwe* titels **WILD-WEST serie**

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met per maand

1. **Treinrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Mathau
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **De wrak van een Dode** } beide door Frank Warner
5. **Wet zonder Genade** } Frank Winckler
6. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
7. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
8. **De dood van Mr. Morton** } beide door William Colt MacDonald
9. **Half, Mr. Morton** } William Colt MacDonald
10. **Wraak kent geen grenzen** door Frank Warner
11. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Mathau
12. **De geheimzinnige zwerfver** door William Colt MacDonald
13. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
14. **De Trom des Duivels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f 5,- is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor is reboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: **L. L.**

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 57007